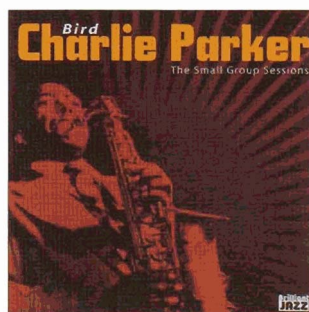

stuk Görlitzer Park. Veel nummers hebben ze zelf geschreven, maar ze maken ook moois van Alabama Song van Kurt Weill. Dat thema is overigens slechts een miniem startpunt voor een verstilde verkenning. Een spel van nuances, stilte, en subtiliteiten, maar toch ook met haar op de tanden, zo klinkt dit Berlijnse proefstuk.

Coen de Jonge

Charlie Parker The Small Group Sessions Brilliant Jazz Jazz ☆☆☆

'Almost every studio recording' belooft de hoestekst van dit setje met drie cd's. Daarop staan 71 stukken, en dat is natuurlijk veel te weinig om de suggestie van compleetheid op te roepen. Gelukkig heeft men de inlay wel voorzien van data en bezettingen, en daardoor kunnen we gemakkelijk vaststellen dat deze verzameling niet verder gaat dan 24 september 1948. Alles wat Parker bijvoorbeeld daarna opnam voor producer Norman Granz valt al buiten beeld. En ook van sessies waaruit hier wel is geput (veelal voor Savoy en Dial) is niet alles meegenomen. Om te beginnen de opnamen die vibrafonist Red Norvo in juni 1945 arrangeerde met een curieus gezelschap. Naast Parker en Gillespie waren ook bassist Slam Stewart, pianist Teddy Wilson en tenorist Flip Phillips van de partij, allemaal lieden die niets met bebop van doen hadden. Slechts twee stukken zijn van die sessie meegenomen. Daarna worden de sessies (zonder alternate takes) wel redelijk trouw gevolgd,

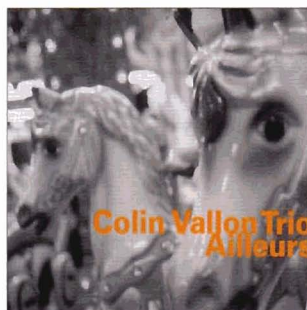

maar zoals gezegd, slechts tot de herfst 1948. Maar drie sterren voor dit setje met vijfsterrenmuziek? Ja – vanwege onjuiste voorlichting én het geluid. Want deze opnamen klinken veel doffer dan nodig is – zie ander Parker-materiaal van dezelfde maatschappij.

Coen de Jonge

Colin Vallon Trio Ailleurs hatOLOGY/Harmonia Mundi Jazz ☆☆☆☆

Zwitserland is een land waar veel meer interessante jazz en geïmproviseerde muziek wordt

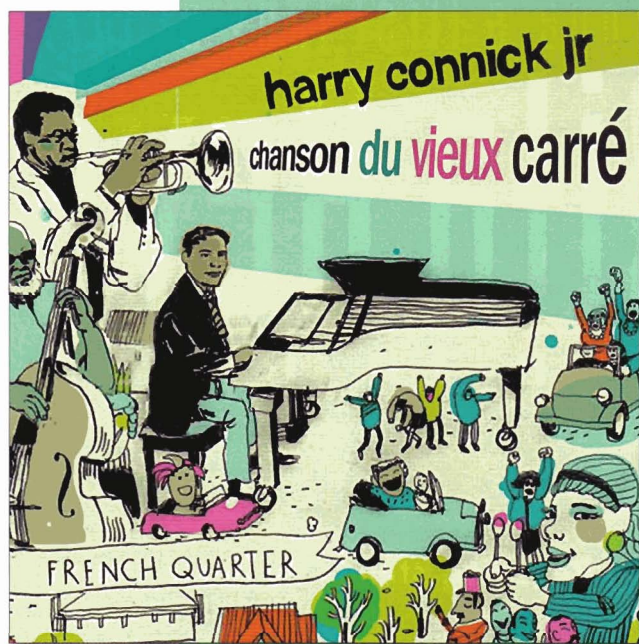

geproduceerd dan je op grond van de grootte van de confederatie en de gedegen uitstraling zou verwachten. Misschien is nieuwe jazz vooral een luxeproduct? In ieder geval is de jonge pianist Colin Vallon (1980) weer een musicus waar we rekening mee dienen te houden. Op Ailleurs, de tweede cd van zijn trio, neemt de pianist weliswaar altijd het voortouw, maar met bassist Pat Moret en drummer Samuel Rohrer wordt steeds een beweeglijk ensemblegeluid gecreëerd waarin net weer andere accenten en geluidjes worden geproduceerd dan in een standaard jazzpianotrio. Het lijkt op het eerste gehoor gezellig tegendraadse en toch swingende jazz waar enkele decennia lang Keith Jarrett het patent op leek te hebben. Toch weet Vallon telkens weer een leuke draai - harmonisch, ritmisch of qua klankcombinatie - te geven aan zijn toch tamelijk rechtdlijnige thema's die afwisselend sfeerrijk en verhalend worden opgebouwd. Zoals het een moderne pianist betaamt, weet Vallon ook goed wat andere genres te bieden hebben. Het voornaamste wat ik op de muziek aan te merken heb, is dat sommige dwarse elementen net iets te gekunsteld klinken. Aan het eind blijft het gevoel dat er een potentiële meesterkrok aan het werk was.

Ken Vos

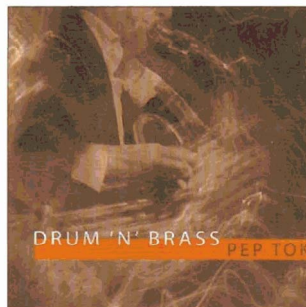
Drum 'N' Brass Pep Tok Jazzshop Records Jazz ☆☆☆☆

Aan geestigheden geen gebrek bij dit album van de groep Drum 'N'

Harry Connick Jr. Chanson du Vieux Carré Marsalis Music Jazz ☆☆☆☆

Brass, die voorheen door het leven ging als Jade Street Parade. Een live opgenomen cd (de Graanschuur in Zoetermeer) waarop deze zevenmans formatie een aantal classics speelt, en ook nog twee

stukken van Benjamin Herman. Aan het karakter van de groep wordt duchtig bijgedragen door sousaphonist Arend Huisman, die de steunbeer van deze brassband vormt. Limehouse Blues krijgt een uitvoering in hoog tempo, en I Remember Clifford blijkt zeer geschikt voor een uitvoering met flink wat koper. Ondanks de aanwezigheid van oude raspaarden als Caravan en My Little Suede Shoes (van Charlie Parker) lukt het deze groep (waar ook trompettist Loet van der Lee deel van uitmaakt) om een moderne uitstraling te behouden. Komt ook door de pitige Mo Better Blues waarmee deze postorder-cd (jazzshoprecords.com) afsluit.

Coen de Jonge

Hij wordt vooral gezien als muzikale vebereider voor jonge crooners als Michael Bubl  en Matt Dusk, maar Harry Connick Jr. is natuurlijk veel meer dan dat alleen. Want niet alleen als Sinatra-epigoon (nog altijd met r fstand de beste), maar ook als hardcore jazzcomponist, arrangeur en pianist staat hij al jaren zijn mannetje. Hoe consci ntieus en bekwaam hij als neo-traditionalist wel niet is, bewijst nog maar eens deze cd, waarop Connick een aanstekelijke ode brengt aan zijn geboortestad New Orleans. Twaalf pakkende stukken stoeit hij met de muzikale erfenis van onder anderen Armstrong, Bechet en Hoagy Carmichael en het knappe is dat je je daarbij geen moment op een suffe VVD-partijconventie waant. De band speelt strak als een speedmetalgroepje en Connicks arrangementen zitten vol ironiserende winkslagen, hilarische grappen en swingende dubbele bodems. Het doet allemaal sterk denken aan het type 'cool' en 'gloss' dat ook van het allerbeste werk van de onvolprezen Nelson Riddle uit de jaren '50 en '60 afstraalde. Dezelfde pretentieuze speelsheid, dezelfde ultrakoel lichtvoetigheid ook. Over tijdloos gesproken...

Mark Stroeks